

Garaczi László

METAXA

(Regényrészlet)

I.

tágas, magányos hónap vár rám, gombostűvel van rátűzve emlékeztető gyanánt otthoni életem, finom, bőr alatti remegés, találkoznom kell a hamburgi összekötővel, pontosítjuk az augusztusi akció részleteit, napokig nem szólok senkihez, tántorgok a júliusi hőségben, lassan megértem, hogy nem tudok mit kezdeni a várossal, éles, ellenséges kitüremkedések, nem enged oda, nem enged közel magához, hiába ravaszság, hízelgés, nem tudok kegyeibe férközni, fogy a türelmem, nehéz elképzelni, hogy még két hétig aszalódom a gyilkos hőségben, földből feláradó vak tűz, az árnyékom is éget, megvonaglasz a lángcsóváktól, amik a partra hanyatló hullámokból vagy a fehér kövekből villannak rád, az autók színes piócaként vonaglanak a gőzölgő aszfalton, súlytalanul, körvonalak nélkül lebegek e fullasztó áomban, és mikor már feladnám, akkor történik a csoda, új időszámítás, fotelba dobom a piros műanyag-kamerát, pinchas zuckerman csodálkozva néz, elalszol, felébredsz, elalszol, a felejtést is elfelejteni,

ébred is folytatod a mantrát, vasfogait csikorgatja a falban a klímaszörny, a falon rikító kép, a színektől rezeg a levegő, mint egy magasan zümmögő hangtól, tele a szoba levegője elektromossággal, dobálsz magad az ágyon, a falon függő képtől nem tudsz aludni, mezeten nő késsel, lemész a recepcióhoz, a kitűzőn név, saulius, egy szuszra hadarja, hi-how-are-you-thanks-fine, gyűrés- és kisujja közt füstölő cigaretta, elkéred tőle a net-szoba kulcsát, nem működik a légkondi, az ablak mocskos sikátorra néz, a tűzfalak közti résben neonfelirat, moonpalace, benézel néhány hacker-site-ra, az apolló-13 által a holdról lehozott és a nasa-tól ellopott kőzetmintát kínálnak eladásra, fotókkal, árral, asztrik néven lépsz be egy magyar nyelvű usaszobába, vannak vagy tízen, nem repesnek, összeszokott csapat, nincs rád idejük, épp cat canadát teszik taccsra, maximilla a szoba démonja, uralja a terepet, nem ismer irgalmat, durva, hiteles, lázadtok,

rapszolgák, lelép, tudja, hogy róla lesz szó, többen azonnal kilépnek, nyargalnak utána, csak eperke marad, csend, várod, hogy megszólaljon, belép detko, csacsog, new yorkban nyaral, megadja privátban a számát, hívd fel, igyatok meg valamit, eperke végig hallgat, búcsúzóul megnézed a gellérthegy webkamerát, az erzsébet-híd reszkető lámpasora, összerándulsz a rád törő érzésektől, fölmész a szobádba, hívós van, de nyikorog a légkondi, elképzeled maximillát, a démont budapesten, és detkot, a röhincs tinit new yorkban, lepukkant brooklyni szobában fekszel egyedül, a rettenetes adrenalint pumpál az agyadba, holnap nyár lesz és ünnep, szikráznak a felhőkarcolók, két pörgő szám mutatja, hány ember él a földön és mennyivel tartoznak a bankoknak, a parkban tűz a nap, fehér ruhás rockzenészek egy dobogón, pörögnek a görkorcsolyás táncosok, gitár alakú díszbokor, véccékagyló, koponya, piskóta alakú díszbokor, felejteni, felejteni, oblivion, a kínai lány, akitől egy koncert után az oblivion szót tanultad, nem emlékszel a nevére, a megoldás a probléma elfelejtése,

délben ébredsz, tikkasztó hőség, a hídfő melletti sétány padján ülsz az árnyékban, a víz túloldalán a felszálló gőzben reszketnek a házak, sült krumpli szaga, jód, döglött hal, gumi, aceton, nyáron a városok jobban bűzlenek, a szagok kis golyókban ütődnek orrodhoz, az utolsó nyomorult dohányos elnyomja utolsó nyomorult cigarettáját manhattanben, éjjel a net-szobában az egér ugyanolyan szögben hever az alátéten, ami a wtc-tornyok felé tartó repülőket ábrázolja, az egyik köztéren vagy negyvenen küzdenek, köztük maximilla, végig se futod a névsort, kiugrik a privid, kettesben a démonnal, mizu, hi, maximilla, miért nem hívtad fel detkot, hoppá, eltűnik, körbeszalsz, semmi, kilépett, lendületből hívd detkot, kicsöng, összpontosítanod kell, hogy beszívd és kifújd a levegőt,

kamion járó motorral, légkalapács, acéltüskék vágják csíkra a betont, csörömpölés, zene ütemesen buffogó hangja, nem tudod a zajokat elkülöníteni, várod marinát és sós hólyagok nőnek a bőrödön, néni mókust etet szatyorból, öltönyös férfi a földön törökülésben palmtopját nyomkodja, tarajos punkok hátizsákra borulva, egy lány tánc lépéseket gyakorol mezítláb, fülbevalós pasasok a sakkasztalnál egymás szemébe mélyedve, látó kezekkel tologatják a bábukat, innen hívtad fel az embereket a műtermébe warhol, hogy a fémporral leszórt lemezre vizeljenek, tócsát pisiltek zavarukban a lányok,

egy hete, ugyanígy, délben a trump tower büféjében ültél, a benti hívós a kánikulát klimatikus trükké varázsolta, lalos garcia késett, overallos néger tolt a port kékszörű partvissal, a vendégek a hely uniformizált szellemének ellenszegülve mind máshogy ették a hamburgert, egy kézzel, két kézzel, szalvétával, szalvéta nélkül, közel tartotta arcához, távol tartotta, gyorsan ette, lassan ette, beszélgetett közben, olvasott, maga elé meredt, belekukucskált a hamburgerbe evés előtt, volt, aki csak a belsejét ette meg, volt, aki tripla szendvicset, mint egy bábeltornyot, maga elé tette, és rétegenként rágta le az asztalig, volt, aki morzsázott, aki rituálisan meghagyott egy falatot, aki ha kihullott valami, lopva visszatette, a másik veszni hagyta, akik visszatették, különböző módon törölték meg utána a kezüket, ruhába, szalvétába, asztalba, és persze volt, aki nem törült kezét, és olyan is volt, aki egyáltalán nem evett, csak üldögélt, mint te, gasztrofasizmus és evésdemokrácia, ugyanazt ették, de máshogy ették ugyanazt, mást evésük talán egységesítette volna őket, egyforma evőgépek a műanyag pulatok futószalagjánál, ugyanazzal a hamburgerrel birkózva másságuk vált szembeszökövé, ugyanazt evésük kiemelte más milyenségüket, a mit-evés a ki-eszit, fogukkal, rágásukkal tágították a kozmoszt, a jövő embere nemcsak a maitól, de kortársaitól is egyre jobban különbözik, lalos garcia kézfogása, mintha keletlen kenyérbe nyúlnál, férfikölni, kávé, hirtelen lehűlő izzadság, bőrcipő, hibás anyagcserejű sejtek, megcsapott egy test történelme kipárolgások formájában, kér-e kólát, kérdeztem, nem kér, nem iszik kólát, a kóla cég harmincnyolcban exkluzív szerződést kötött hitlerrel, az a coca volt, mondd, nem kér-e egy pepsit vagy egy fantát, fantát, kiáltott fel, viccelni akarok veled, a fantát maga hitler fejlesztette ki a kóla helyettesítésére, személyesen alkotta a fanta szót a fantastische szóból, a fanta vegytiszta fasiszta képződmény, náci szörp, nem, nem kér semmit, köszöni, térjünk inkább a tárgyra, tekintete, ellentétben a szóáradattal, mit ajka termel, kihalt és lakatlan, kihúz egy paksamétát a táskából, fotók, eredetvizsgálat, szakértői jelentés, a klasszikus viola d'amore készítéséről szóló részletes leírás, a vevő egy szíriai pasas, adel el fadel, micso-da név, elteszed a papírokat, az utcára lépve égő falak omlanak rád,

marina a barnes and noble felől jön, haja két kis kalácsba fonva, homlokán napszemüveg, milyen pici, ez újra meglep, barbibaba, minden apró rajta, de formás, ugyanakkor éles, kontúros, arcán az egyenetlenség, kuszaság, kergetőzés, csak az orra egyenes, fehér, mintha

krétából faragnák, szeme zöldjében sárga szúróláng, ajka körül viszont valami naiv kedvesség, bizalom, csintalanság, topja pántjába fűzi az ajándék fréziát, az előbb a kezében volt, most bőréhez súrlódik, tudott a turnéről, zsolt mondta el neki a nickedet, így bukkant nyomodra, egyébként az anyjához jött látogatóba, nemtetszésed mögött ott guggol a varacskos vágy, cilinderes néger kártyalapokat dobál az összecusokható asztalkára, a falon grafiti, todos somos ilegales, mindenki illegális, egy cégtábla, manroth and son, rozmárok lubickolnak az állatkert rácsa mögött, a rozmár az egyetlen emlős, aminek csont van a péniszében, már egy perce nem szóltok egymáshoz, be kell bizonyítanod, hogy kellemes társalgó, vágyát intelligensen szublimáló alfahím vagy, előzőkeny, tájékozott, figyelmes, a park avenue felé sétáltak, szellemes és szórakoztató témák helyett a rozmárok és fókák medencéjéből felcsapó tajték a vízilovakat juttatja eszedbe, kízó és értelmetlen közlésvágy, ellenállhatatlan sodrással rád törő emléke egy rég látott filmnek, a csöndnél minden jobb, a víziló hímjét nem ménnek vagy csődörnek, hanem bikának hívják, és a gyerekét sem csikónak, hanem borjúnak, és a víziló, tudja-e marina, egyáltalán nem buta, szürke, tehetetlen disznó, aminek látszik, a víziló a delfin rokona, kommunikál, és olyan érzelmekre képes, mint szeretet, dac, féltékenység, hűség, gyász, gyűlölet, bosszú, a hímek kiszámíthatatlanok és zaklatottak, mert a domináns bika egyeduralma miatt nem tudnak párzani, mondjuk egy békés turistacsoport kenuból élvezzi a victoria-vízesés látványát a zambézi folyón lebegve, semmi nesz, víz kotyog a csónak alján, és akkor egy rettenetes víziszörny támad rájuk a víz alól, közel akartak kerülni a természethez, és egy őrző vízilóhoz kerültek közel, az idegenvezető sokkos állapotban nézi a fény és a sás játékát, vére vízzel keveredik, azon töpreng, vajon megfullad előbb vagy elvérzik, ha sikerül partra vonszolódnia, mellsebébe az utasok uzonnáiról leszedett nejlonszálak tömkeledik, de itt lefékez, mint a bulin a továbbfejlesztett maddox-módszernél, a sidewalk teraszán ültök, ez most másfajta csönd, feltolja napszemüvegét, az itallapot böngészi, jégkockák koccannak, lehabzik a kóla a torkodon, tekintete elmélyül, nézitek egymást, eltűnik a város, az autók, a járókelők, a házak, eltűntök a világ szeme elől, a pincér megtorpan, nem mer közelebb jönni, most történik meg *az*,

kitűzöm pinchas zuckermant a staten island-i lakás falára, puhán lebegünk a hatalmas, napfényes szobában, este bemegyünk ferivel, a komppal a városba, a dunsztos levegőt elzavarja egy anticiklon, nem

volt hódítás, násztánc, nem voltak félreértések, nem reménykedtünk, nem őrlódtunk, nem ábrándoztunk, nem szikráztattuk szellemünket, nem riszáltunk, nem mutattuk legjobb, legvonzóbb formánkat, a közeledés koreográfiája, az udvarlás obligát rituáléja elmaradt, lélegzete kihagy, gerince megfeszül, azt suttogja, szinte józanul, ha abbahagyod, megöllek, most ő kényeztet, a simphonia concertante második főtémájának reprízénél olvadsz szét keze közt, átöleled a paplant, a párnát fejed alá gyűröd, tested hordó méz, gondolataid elszakadnak, önállóvá válnak, még egy perc, és alszol, de valahogy nem akar ez a perc eltelni, nem szabad erőltetni, pánikba esni, de ez, hogy nem szabad, elég, hogy visszasodródj, valahol kutya ugat, marinát melegen lüktető burok öleli körbe, mit álmodhat, a pohár alján mindig hagy egy kortyot, nem viszi ki a konyhába, tele a szoba reggeli narancslevek, délutáni teák, esti borozások ereklyéivel, leveszi ékszerreit, mikor a lakásba lép, már az ajtóban elkezd lefejtetni díszzeit, csípőjén, combján, térdén műteti hegek, fehér és kemény gyűrődések közt puhább mélyedések, platina betétek vannak a testében, úgy érjek hozzá, hogy ő egy drága nő, elmaradnak az ilyenkor szokásos beszámolók, azt játsszuk, hogy régi házások vagyunk, meghittség, félszavak, rutinok mögött a friss szenvedély, üresen ásítózik a teniszpálya a terasz alatt, kopasz kertész nyírja a füvet, cisz-mollban zúg a fűnyíró, a juharfa lombjában sötétebb-világosabb foltok lendülnek, középen a ginkgófa vérszínű tömbje forr mozdulatlanul, kék ég, mint buddha szeme, őt felhő, a kondenzcsík mínuszjele, a hold nullája,

a teraszon olvasol, kijön, fehér törülköző-tiara a fején, azt mondja, nocsak, ez a nocsak valami olyasmi, hogy ahányszor meglátlak, elborít a gyönyör, hogy velem vagy, mivel érdemelted ki ezt a csecsebecsét, tejszínhabon lépkedsz, otthonos és veszélyes, leveszi a tiarát, feltartott kézzel, kidomborított mellel, homorú csípővel a fénybe áll, tegnap azt mondta, nem bírja a napot, azonnal leég, most itt áll napimádó pózban, bikinialósja benetton, felsője victoria's secret, az idei divat, nyújtózkodik vagy napozik, ez nem világos, fölvesz a székről egy tenyérbe simuló, áramvonalas gépet, talpát combodra teszi, felhúzza a bikinialós szegélyét, kifeszíti a bőrt, rád néz, tekintete tréfás-fenyegetőn azt mondja, nincs más választásod, epilátor á-mollban, madárcsicsergés, patakcsobogás giszben vagy disz-mollban, visszateszed a könyvet a korlátra, milyen vakító zöldék a fák, ilyen zöld nincs is, nem látom, mondja, más színű a napszemüvegem, a lábamon epilálsz, nem tudok

olvasni, nocsak, ez a nocsak most az, hogy vigyázz, nagyon mérges leszek, inkább vedd le az órát, mondja, miért, mert csúnya, ha marad egy csík, feláll, kikapcsolja a gépet, bemegy, holló ereszkedik a fára, csapkodja csőrével, majd mint aki teljesítette küldetését, felordít, és elrepül, anyával, apával kirándulni mentél, előtte lemezről meghallgattatok a madarakat, fel kellett ismerni őket, volt egy madár, ami a többi utánózta, utánózó madár, fényes pókfonal az ágak közt, a levelek mozdulatlanok, csak az egyik piruettezik, pici motor forgatja, pattogó hang, szárazság a fülben, teniszszek, kijön, és azt mondja, lépni kéne most már *orrszőrügyben*, mára ezt a házsártos feleség-típust találta ki, szösöket csippent le, hajtincset tűr fül mögé, gallért igazít, reggel figyelmeztet, hogy szőr kandikál ki az orrodból, megnézed a tükrökben, nem látod a szőrt, ő látja, ez az orrszőrügy, újra napimádó pózba helyezkedik, barna vagyok, kérdi, barna vagy, válaszolod, ha le-barnulok, feleségül veszel, elképzelitek az esküvőt, ruhákat, lakodalmat, nászéjszakát, megpróbálsz felidézni a valamikori süldőlányt, felnőttek bűnének, titkának tudóját, mi a véleménye a lábadról, kérded, nem túl göcsörtös, ne aggódj, mondja, elmegy,

átmetróztok a nyugati oldalra, lement a nap, vége az alkonyinak, hallod, a húspiacnál a *shots* bejárata, rogyadozó lépcsősor, a pénztár előtt összeprésselt, némán verejtékező tömeg, az egyik cigit kunyerál, dülöngélve áll előtted, sárga arcából lángként csap elő ínyének vöröse, nem fogadsz el pénzt, erre kér még egyet, vigyorogva azt is szájába veszi, a dj-állvány gyalulatlan gömbfa, pasások állnak a falnál földig érő kabátban, napszemüvegben, a zene lassú dark-metal, koktélok veszünk, vaginal marys és penis coladas, a koncertteremben gyors, diszsonáns death-metal szól, elvesztem marinát, hirtelen megterlik a sötétség teste, térfogata, tapintása, sűrűsége lesz, több száz torok üvölt fel, még nem kezdődik, csak megnyílik a mélység, erekciód támad, mintha a láthatatlan jelenléttől fokozottabban élni kezdenél, az első akkord csontig hatol, mellbetaszít, aztán visszazív, megörli húsd, véred köpüli, az álarcos démon felkap egy palackot, meghúzza, a közönségre köpi, elhajtja az üveget, pörögve, fröcskölve repül a fejed fölött, nagyobb a lendülete, mint gondolod, kinyúlsz érte, a kemény ütés végighullámszik a gerinceden, a körötte állók rád vetik magukat, kezek nyúlnak feléd, de mielőtt elérnének, mielőtt meglátnák a szent grált, a dobás lendületét használva hónod alá csapod, üres a kezed, a színpadot bámulod tátott szájjal, emberek a lábad körül,

keresik az edényt, amin ott a bálvány még meleg csókja, ott ragyog ujjlenyomata, az egyik közlőről a képedbe bámul, megnézi a kezed, aztán a színpad felé fordul, ugrálni kezd ujjaival szarvat formálva, bal hónod alól a hideg a szívedre árad, arrébb sodródsz, előveszed, nincs rajta címke, halványkék műanyag, meghúzkod,

kint a bárban barátokra tesztek szert, terence, római arcél, érzéki és alamuszi, avalon, a csaja fizikailag erősebb, fekete bőrökbe szorított domina, tánc avalonnal, tánc négyesben, tánc egyedül, tánc mindenkiel, vékony jointot szívtok a vécé előtt, avalon arról beszél, hogy a tengerben kicsi halak csimpaszkodtak fürdőruhája pöttyeire, azt hitte, piranhák, és sikoltva rohant ki a vízből, aztán elmeséli, hogy először egy lányikerpárral csokolózott, ma is érzi forró ajkuk puhaságát, mint két őzike, terence régebben vámpír volt, low east village-i lakásában temetői urnák és vérbankból lopott plazmás zacskók hevertek szanaszét, a vért összeturmixolta csonthamuval és vitaminokkal, dübörög a zene, marina felém fordul, rám zuhan, összeakaszkodva a táncparkettre oldalaztok, a zene szellőkései, egymásba gabalyodott növények, ajkát marcangolod, sós íz, lábatok összeakad, elvágódtok, hisztérikusan nevet, fölsegíted, kimegy a mosdóba, eltelik félóra, fél nap, fél év, a vécében az egyik fülke zárva, felhúzkod magad az ajtón, benézel fölülről, a földön ül lehorgasztott fejjel, mellette a cuccai szét-szórva, rákiáltasz, nem mozdul, hé, mi van veled, lenyúlsz, kinyitod a zárat, majdnem bezuhansz fejjel, szeme nyitva, elkenődött smink, csorgó könnyek fekete árka, kifejezéstelen bohócmaszk, a lehajtott vécédeszkára ülteted, összeszeded a holmiját, átöleled, rázkódni kezd, abbahagyja, a roham utóhulláma, mintha tó iszapjából kotorná fel a szavakat, ez az egész milyen iszonyatos, amit művelünk, mit művelünk, kérdem, hogy ő ebbe bele fog pusztulni,

gigi akkor már egy hónapja nem válaszol az emailjeimre, telefonja kikapcsolva, eltűnt, felszívódott, ha akarnám, se tudnám vele közölni szakításunk tényét, hallgatása, csendje egyértelmű jelnek tűnt, fölmenttettem magam vele szembeni kötelességeim alól, nem csaltam meg, nem árultam el, hanem a szó szoros értelmében elfelejtettem, töröltem, mintha sose lett volna, egyszerűen eszembe sem jutott,

mint egy járvány, ami napok alatt átalakítja egy ország demográfiaját, vagy árvíz, napok alatt átalakítja egy ország földrajzát, marina

reggel az ágyban kinyitja smaragdzöld szemét, fehér, bolyhos fürdőköpenyben kilép a teraszra, álmosan nyújtózkodik, elakad a lélegzetem, fulladozom a kéjtől, hasas felhők úsznak be, a homokozóban néma gyerekek turkálnak, olvasni próbálok, légy száll a papírra, elállja a mondat útját, farkatlan mókus lóg az ágról, leng a juharfa, álmában bokszol, csöpögni kezd az eső, a ginkgófa levelein zongorázik, hogy fogod marinát bemutatni vancouverben a rokonoknak, ablakuk a világ legnagyobb zászlójára néz, olyan lendülettel tör az ég felé, mintha át akarná lukasztani, madarak ezrei fészkelnek benne, rendszeresen röntgenezni kell, nem csipkedték-e szét, mezítláb a kertben, hegyes és forró kövek, zsibbad a talpam, mire visszaérek, marina eltűnt, talán kiment a 7elevenbe, a tévében idomított méhekkal keresik a taposóaknákat, egy texasi játékgyár bezárása körüli hercehurca, fellábú babákat készítenek nyomorék gyerekeknek, egy másik csatornán azt az állítást teszik tudományos vizsgálat tárgyává, hogy a vajaskenyér mindig a vajas felével esik a földre, erre a célra kifejlesztett gép különböző magasságokból vajaskenyereket dob a földre, két közjegyző ellenőrzi a kísérletet, kimész a konyhába, eszel egy barackot, mire visszajössz, a tévé az mtv-re van állítva, marina az ágyon ártatlan arccal liba-magazint olvas, mellette kistányéron vízszintesen kettévágott alma csillag alakú magházrajzokkal,

zöld lombok alatt suhanunk, süt az amerikai nap az amerikai égen, körbeguruljuk a tavat, a kerék alatt finoman ropog a beton, sikló tekereg az úton, mint egy kérdés, a fekete s betű elől nő, hátul csökken, golftáska körül emberek guggolnak, próbálják ujjukat a tömör gyepebe fúrni, látvány- és hangeffektusok high-tech szuperprodukciónja, statiszták a kékre festett ég alatt, statiszták a természet kulisszái közt és a díszlet-városokban, lekanyarodunk a sztrádáról, szögesdrót, ablaktalan házsorok, négerek ülnek a járdán, a lerobbant, telefirkált kocsikban, két rendőr rongycsomót piszkál, követ szorító, levágott kéz, távolban a repülőtér irányítótornya,

végére jártatok az orrszörügynek, nemcsak kikandikál, mondta marina, de fehér, meg van őszülve, és mikor beszélsz vagy eszel, ez a fehér és hegyes szőr-lándzsa ki-becsúszkál az orrodon, halszállkát szúrtak orrodba, nemcsak látható, de mozog, él, és ez számára, bocsássak meg, de kibírhatatlan, folyton néznie kell, folyton rá kell gondolnia, úgy hajol fölém az ollóval, mint gigi, levágni, kihúzgálni a lát-

hatatlan szőröket, kinyomni a láthatatlan mitesszereket, női rögeszmék, jobb, ha beadod a derekad, csak nem sokat makacszkodni, mitesszerek, morzsák, hajszálak, gyűrődések, ráncok, foltok, maszatok, pacák, pettyek, pecsétek,

leszízajzva ültök a félhomályban, valaki mögötted billentyűket ver, érzed a lapockádon, kinyílik egy lemez, a gép megmutatja csontváz- és érrendszerét, majd csikorogva, gisz-dúr, becsukódik, marinát a tranzitban bugyira vetkőztetik, a fémdetektor kétségbeesett csipogással jelzi a testébe épített platinacsavarokat, védtelen tudatodba szivárognak az előtted ülő férfi szavai, minden igaz, a biblia igaz, jézus be van bizonyítva, csak nem támadt fel, a feltámadás nem stimmel, jógaléggel elaltatta magát, indiába emigrált, ahol egyszerű fügeárusként tengette életét, később visszatért júdeába, és részt vett a keresztényüldözésekben, a nő, akinek magyaráz, kontyát igazítja vörös körmű ujjával, gömbölyű, bronzbarna karok, egy órája vártok az indulásra, lyukas, kilences alakú felhő terpeszkedik az égen, a férfi azt mondja a piros körmű lánynak, hogy isztambulban ismer egy ali nevű magnetikus hotelportást, ennek az ali nevű magnetikus hotelportásnak a közelében erős rózsasillatot és forró fuvallatot érzett, és a zsebében kicserélődtek a tárgyak, ami bal zsebben volt, átkerült a jobbra, és fordítva, munkaruhás szerelő létrán állva csavarhúzóval kocogtatja a szárnyfedeleket, amerika nem működik, amerikának vége, fejét csóválva visszasétál a targoncához, az utasok nevetgélnek kínjukban, másik részük komoran, fenyegetően hallgat, már sötétben szállunk fel, leírunk egy kört a város fölött, kinyílik kéken az ég, utolérjük az alkonyt,

marinán a rettegés eufóriája, csapongó asszociációk, a belső zaklatottság titkos rendje, szüleiről beszél, a disszidálásukról, manyikáról, aki fölnevelte őket, zsoltról, a gyerekkorukról, a balesetükről, alattunk vihar tombol, kigyulladnak, villóznak, lüktetnek a felhők, a földet karmos villámok csapkodják, gépünk némán siklik a bíborszínű naplementében, zolt az új jogosítványához kölcsönkapott egy kocsit, elindultak a mátrába, az út mellett néhol csak a fák csúcsai látszottak, megcsúsztak egy kanyarban, a kerekek alá fordult a súlyos ég, marina tért magához először, zolt eltűnt a kocsiból, a lombok fogták fel, tompították a zuhanást, hogy ne csapódjanak teljes erővel a földbe, a fáknek és bokroknak köszönhetik az életüket, ekkor kerültek a platinabetétek a testébe, ekkor lett drága nő, zolt, erről sem tudtam,

néhány évig szerencsejátékok bűvöletében élt, talán a döntésemélet folyományaképp, aztán rájött, hogy akár nyer, akár veszít, a vége mindig tetszhalott állapot, egyszer éjjel háromkor volt egy luk az asztalnál, beült, ketten maradtak egy partiban, nem volt náluk pénz, egy ismerős írta, hol tartanak, hatszázezernél álltak meg, zolt hazament, várt néhány napot, gondolkozott, mi legyen, felhívta a srácot, hogy részletekben tudja megadni a pénzt, ötvenezres etapokban kezdte törleszteni az adóságát, és akkor a srác eltűnt, mint kiderült, elütötte egy autó, részeg volt, elgázolta egy furgon, tartozott neki egy csomó pénzzel, és meghalt, attól fogva nem kártyázott, elkísérte a haverokat, de nem kártyázott többé, akkoriban egész napokat végigsétált, sétaterápia, marina egyszer megleste, minden sarkon megállt, tenyerébe nézett, pénzekkel döntötte el, hogy egyenesen megy vagy befordul, este fénymásolt térképekre rajzolta be a séták véletlen által meghatározott vonalát, az esetlegesség topográfiája, kutya, felhő, kulcs, labirintus, piskóta, arc, címekeket adott a képeknek,

gerincroppantó rázkódással érünk földet seattle-ben, minden inog, a kerekek ádázul fékeznek, a kimerültség tompa kéje, vízszintes ráncok marina szoknyáján a sok ülés miatt, fémszúnyog vár a betonplaccon, a reptéri munkás feldobja a táskákat, a légcsavarok vihart keltenek, a munkások lábatlanul lebegnek a porban, kerülgetjük a sziklacsúcsokat, a völgy ajkán szürke hab, íjként görbülő horizont, összevissza beszélünk a fáradságtól, akkor is szeretnél-e, kérdi, ha mindenhol összenőnek,

teri néni háza előtt gömb alakú díszfák, rövidnadrágos fiú beszélget egy csirkeruhás lánnyal, a világ legnagyobb zászlóját a magasban elnyeli a köd, óriási vattacukros pálca, teri néniék ajtaja nyitva, illatos muffingolyók a konyhaasztalon, a hátsókertben hajladoznak, teri néni barna és gömbölyű, alex bácsi torkából elfogytak a zöngék, arcát ráncok hálója tartja össze, pinchas zuckermant a tükkörre ragasztom cellulsszal, teri néni este vérehulló fecskéfűt párol, gőzölgő csuporból pakolást tesz alex bácsi tarkójára, alex bácsi hetvenhét, teri néni hatvanhat éves, egymást kéthetesnek és kéthatosnak hívják, szeretik magyarságot, hiányzik nekik, ám ott lenni nem szeretnek, kutya-szar az utcán, a közértben nem adnak zacskót, az autók felparkolnak a járdára, gyógyszerkatalógusok állnak glédában az asztalon, miért vannak ezek bekarikázva, kérdem, kiveszi a kezemből, ja, ezek örege-

dés-blokkolók, ez butulás ellen van, ez a számoló központot aktivizálja az agyban, a pápa felült halálos ágyán, és elszámolt ezerig, de mi inkább ebben hiszünk, mutatja a növénybibliát, isten patikájában hiszünk, füvekben, levelekben, gumókban, a csicsóka erősíti a tüdőt, a körömvirág rákgyógyszer, a snidlingben fiatalító enzimek vannak, a csalán salaktalanít, de nem szabad őket az út mellől szedni, mert a benzingóztól hatásuk az ellenkezőjére fordul,

teri néninek két férje volt alex bácsi előtt, az ecetgyáros és a török bej, miután az ecetgyáros meghalt, jött a török bej, miután a török bej meghalt, jött alex bácsi a vonatozási hobbijával, alex bácsival tíz év alatt minden földrészt bevonatoztak, az egyik szoba tele fényképekkel, albumokkal, vonat-makettekkel, régi és új menetrendekkel, ha a tengeren járnának vonatok, ha a vízre lehetne sínt fektetni, a tengereket is bevonatozták volna, ha a holdba indulna vonat, a holdba is elvonatoznak, de mióta alex bácsinak fáj a háta, nem vonatoznak többé, a vonatozást felváltotta a gyógynövényezés, lemondtak a hosszú, fásasztó vonatkozásokról a gyógynövénytermesztés javára, magyarországról szerzett magvakat csíráztatnak, ültetnek, nevelnek, a közeli kiserdő tele magyar cserjékkel, fákkal, növényekkel, magyar erdőcske rejtőzik a kanadai rengeteg közepén, titkos liget, egy százaléknyi magyar erdő kilencvenkilenc százaléknyi kanadai erdő közepén, éjszaka, csukott szemmel is odatalálnak, magyarul illatoznak a növények, magyarul susognak a fák, magyarul ropog az avar a talpuk alatt, magyarul csipognak a madarak,

este fönt, a manzárdszobában áfonyalikórt iszol, marina alszik, elképzeled, hogy másnap, reggeli után bejelented, hogy összeházasodtok, döbrent csönd után rettenetes izgalom lesz úrrá teri néni és alex bácsin, kikeresik a telefonkönyvből a hivatal címét, felhívják a magyar papot, és hiába tiltakoztok, értesítik az ismerősöket, és hiába mondjátok, hogy ti nem olyan, ti speciális, extrém esküvőt akartok, víz alatti, ejtőernyős, kripta, odúeszküvőt, esküvőt mamutcsontvázban, jégtáblán, interneten, alvás közben, nem, meg se hallanák az ellenvetéseket, ragaszkodnának a jól bevált, hagyományos esküvőhöz, minden napnak lenne egy száma, a tükör előtt álltok meztelen, e két meztelenség öt nap múlva örökre egymásé lesz, marina leszokna a körömrágásról, mert az esküvőn gyöngyházfényűre akarná festeni a körmét, az esküvő reggelén háromszor hallgatná meg kedvenc geoffrey garland-

számát, hogy egyáltalán fel tudjon kelni, egyszer akarná meghallgatni, de észrevénné, hogy kint esőre áll és hogy a fotel támlájára tett esküvői ruhája összegyűrődött, geoffrey garland a szorongásmérője, minél rosszabbul van, annál többször hallgatja meg geoffrey garland *the self-fulfilling prophecy* című számát, elővenné az epilátort, és azt mondaná, ki kell menned, kirázná teleszőrözött törülközőjét az ablakon, úgynevezett leia hercegnő-frizurát készítené, kalácsba fontat, teri néni a leia hercegnő-frizurát frau müller-frizurának titulálná, marina könnyeit nyeldekelve állna a szoba közepén, nem szabadna sírnia, mert már ki lenne festve, levágná a menyasszonyi kálát a kertben, viszatérve rémülten suttozna, hogy a rózsák az ablak alatt le vannak szőrözve, mégpedig az ő legintimebb szőreivel, délben eleredne az eső, alex bácsi azt mondaná, nincs isten, verné a zápor a szélvédőt, némán ülnének a szoba nagyságú utastérben, a szertatás a stanley parkban, a magnóliabokrok tövében zajlana, koreai turistacsoport jönne arra, tártott szájjal, merengve néznek rátok, majd mint a robotok, tapsolni kezdenek, de nem mozdul arcukon a szenvedés időtlen maszklaja, esküvői vacsora, menyasszonytánc, pezsgőpukkanások, hajnalban az utcán állnátok, buborékok nőnének a fejedben, marina tekintete parázslana arcodon, rücskös fatörzsnek támaszkodsz, meg akarod köszönni a fának, hogy megmentették őt a mátrában, kesernyés gyantaszag, a hangod kívülről csap le rád, rekedten kibicsaklik, a parton kanyargó vonal, csigahéj-zúzalék, felfénylik a homok a cipőd körül, tekerdő hínárerdő, kövek repedésében hörög a tenger, csokolóztok, nyolcast ír le egy macska a lábatok körül, farkát bokádhoz simítja,

marina a házaspár-játék részeként megköveteli a minden reggeli borotválkozást, különben miszter kaktusznak hív, fölfedez egy újabb orrszört, és arra az esetre, ha ragaszkodnál hozzá, szerelmi szolgáltatások felfüggesztését helyezi kilátásba, közel hajol, figyelmeztet, hogy poros a hajad, és ezt a kilógó tincset le kell vágni, és fürödj többet, de ne dezodorozz, mert migrént kap, ennyit igazán kérhet, a szokásos virág- és állatnevek után váratlanul étel- és italneveken szólít, kicsi kiflim, csokis fánkom, pudingom, abszintom, búzasöröm, nem találja ruganyosnak a testét, elmegy úszni, a víztől szürke folt keletkezik a gyűrűjén, fogpasztával dörzsöli, mindig van valami ügy, fölfedezi, hogy a lábán nő egy bütyök, megnézem, én nem látom a bütyköt, ő látja a bütyköt, ez a *bütyökügy*, teri néni feketenadálytő-kivonatával kezegeti lábán a láthatatlan bütyköt, úgy szélén ül görbe háttal, megsem-

misülten, gyűlölettel néz rád, azt hiszed, játszik, vársz, hogy kirobbanjon belőletek a nevetés, miért szeretsz, kérdi keserűn, én nem tudnám magam szeretni, sajnálni vagy megvetni tudnám magam, ha szeretsz, csalsz, magad is becsapod, feküsztok az ágyban, azt mondja, senkit se találhatott volna, aki tökéletesebb lenne nálad, halálosan szerelmes beléd, csak egyre kér, egyetlenegy dologra, hogy ne rázd a lábad, mert ütemesen beveri a fejét a támlába, gyakorlott kézzel benyúl az ágy alá, fektéből felfúj a plafonra, haldokló szúnyogok hullnak a nyakadba és a lepedőre, bekukucskál a bugyijába, jé, nincs ott semmi, kiált fel, megpróbálsz közelébe férközni, mérgesen toppant, nocsak, úristen, a mellem teljesen lapótya, egész eddigi életemben ettől a pillanattól rettegtem, nemcsak lapótya, de ferde, ferde és lapótya, nem lapótya, vigasztalod, nem ferde, pont jó, maga előtt legyezve szárítja körmeit, olyan nehéz a kezem, izzad a körmöm a lakk alatt, teri néni a pamlagon alszik, hasán könyv, ahogy kifordult kezéből, halkán szól a tévépásztor,

elbúcsúzunk teri néniéktől, marina csipkés szaténbugyijába akadnak kiserkenő borostái, betegség démona szánkázik testében, bedugul a füle, sebek pattannak ki bőrén, mintha késsel szurkálnák, nem tudod követni, nem érted, hova tart, a betegség mint provokáció, fölény, gúny, árulás, bolond ül előttem a buszban, papírgalacsinnal hajigálja a sofőrt, felírja jegye hátuljára, hogy why, és a sofőr orra elé tartja, a sofőr kétszer gyorsan hátranéz, lefékez, és hátrafordulva azt mondja, elég, érted, ebből elég volt, marina fél, hogy kiadták a szobát másnak, a szálloda liftjében arra tippel, a szoba kicsi lesz és dohos, a levendulaillatú, tágas szobában kijelenti, hogy szerinte nincs jacuzzi a fürdőszobában, vagy ha van, nem szív alakú, ha szív alakú, nem piros, aztán beül a szív alakú, piros jacuzziba, készítesz egy italt, síró hang bentről, te, ez nem buborékozik, a túlfolyóra tapasztja ajkát, és fújja, fújja, száználmas buggyanások, látod, hogy buborékozik, mondd alnokol, megkeresed a kapcsolót, odalent, az utcán hosszú, fekete limuzinok húznak el a sisteregő, nedves aszfalton, kutya nyüszít egy autóban, kijön az étteremből egy férfi, flakonból szappanos vizet spriccel a szemébe, egyszerű, hétköznapi életet szeretnék, mondja marina, csak semmi extra, extra, kérded, mi az, hogy extra, tudod te azt nagyon jól, nem tudom, az, hogy bomlanak utánad a nők, mit csinálnak, bomlanak, öklét rázza felém, de akkor meghalsz, azt tudod, vihar söpört végig a tájon, ledöntötte a golfpálya kerítését, megszagott háztetőt, mindenfelé a pusztítás nyomai, csak a tó vize sértet-

len és moccanatlan, a túlpárti házak tótágast állva tükröződnek, vizes kővel dörzsölöd a gyantát karodról, megáll a nap az égen, kis szekondban zümmögnek a szúnyogok, pecás a parton botjára görnyedve, marina furcsán fölfelé tartott lábbal, mi van, mit csinálsz, kérded, darázs, suttogja rekedten, tényleg ott a talpán valami, miért nem kergeted el, mert megcsíp, odahajolsz, lefújod, megszólal a mobilja, a mólón sétálva telefonál, aranyhalak követik útját a pillérek közt, minden tavasszal, ugyanazon a napon tíz fokot melegszik a víz, mintha a tó alá gyújtának, másnapra visszahűl, nincs hivatalos magyarázat, föld alatti hévízforrás, de hogy minden évben ugyanakkor, a parti sétányon *antimedve* szeméttartó, emberi logikával lehet kinyitni, lejönnek a hegyről, éhesek, törnek-zúznak, szétszórják a szemetet, benéznek a kéken villódzó ablakokon, marina leül, táskájába ejti a telefont, meghalt az apám, mondja, és rágyújt,

a teraszról átteszem székhelyem a presszóba, nem lapoz a könyvbe a szél, nem jön oda karszi frissen borotválva, szőreit épp most ragasztotta egyenként a falra, az ablakon át látom, hogy a torzsák közt nejlontocmorog, egéarcú gyerekek hintáznak a játszótéren, meglátogattak a szüleim, gigi hozzájuk küldte vissza a cuccimat, festőművész barátja vitte fel nejlonszatyorban, ide, a presszóba ültünk be a szüleimmel, a keszeg embernek hordószag dőlt a szájából, nője a sarokban konyakospoharat fixíroz, fiatalok gépeztek a falnál, összegemkapcsolt ezres a csali, rázkódó üvegvitrin tele húszasokkal, időnként megszólal, money, money, dobálják a húszasokat, káromkodnak, leesik néhány, aztán semmi, a másik dühösen csocsózik, a labdát a bábu négyszögletes talpa alá szorítja, én vagyok a brazilok, jobbra-balra húzogatja, bepattintja a kapuba, romanek, kiáltja, apám az esernyőt anyám retikülje mellé teszi, zavartan ráncolja homlokát, szenátorarc, baglyos mese megy a kistévéen a nápolyik mellett, a hámcscék dünyögnek, a kis baglyok huhognak, a gép manizik, a keszeg szó nélkül nője arcába lötytyinti a konyakot, senki se mozdul, a nő se, úgy tűnik, nem vette észre, úgy elmerült gondolataiba, arcába tenyerel, erre se mozdul,

(*Alföld, 2006/10.*)

GARACZI LÁSZLÓ 1956-BAN SZÜLETETT BUDAPESTEN. PRÓZÁT ÍR. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.